

„Kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.”

Jn 14,16

Mennybemenetele előtt Jézus Krisztus egy másik Vigasztalót (Pártfogót) ígért az övéinek, Aki el fog jönni és mindörökké velünk marad. Mi mindannyian vigasztalásra szoruló lények va-gyunk, akár beismerjük, akár nem. Szükségünk van vigasztalásra a betegségben, a gyászban a szorongattatás, a nyomorúság idején, a halállal szembeni küzdelmünkben. És ha volna is közülünk olyan vidám és boldog ember, aki pillanatnyilag úgy érzi, hogy nincs szüksége vigasztalásra, kérdezzük meg tőle, hogy biztos benne, hogy holnap sem fogja szükségét látni annak, hogy valaki mellé álljon, kezét fogja, lelkét, szívét bátorítsa? Figyelemre méltó, hogy az Úr nem csupán vigasztalást ígér, hanem Vigasztalót, egy Személyt, a Szentháromság Isten harmadik személyét, a Szent Lelket ígéri az Ő követőinek. Ez által is hangsúlyozva és kifejezve, hogy Isten mindenkor velünk akar lenni, jelen akar lenni személyesen életünkben és részeltetni kíván az Ő isteni jóságában, irgalmasságában, szeretetében. A Szentlélekkel kapcsolatosan az eredeti görög kifejezés szerint szoktuk ezt az elnevezést is használni: Paraklétosz - Vigasztaló! Azonban a „paraklétosz” szó elsősorban nem vigasztalót jelent, hanem Pártfogót. *Ez a kifejezés azt a személyt jelöli, akit valaki mellé hívnak azért, hogy annak segítségére legyen.* Nevezhetjük ezt a személyt a mi fülünknek megszokottabb szóval is: pld. „védőügyvédnek”. Isten úgy vigasztal, hogy mellénk áll, hogy védelmében, oltalmában, bocsánatában, irgalmában részesítsen.

Bizonyára életünk során átéltünk már olyan helyzetet, amikor valakit vigasztalni szerettünk volna és nem találtuk a szavakat, vagy mondtuk és mondtuk a magunkét, de éreztük, hogy szavainknak nincs súlya, nincs ereje, nincs nyugtató, békességet árasztó hatása. („Nyomorult vigasztalók vagytok!” Jób16,13) Az emberi szó az igazán nehéz, vesztességgel teli élethelyzetekben mindig kevésnek bizonyul, hiszen mi gyakran csökkenteni akarjuk a helyzet súlyosságát szeretetből (!). Meghamisítva a tényállást, a halálos betegnek azt „hazudjuk”, hogy jelentéktelen a betegsége és hamarosan fel fog épülni. Nem merünk szembe nézni a tényekkel és szeretteinket is meg akarjuk kímélni a valós helyzettől. Isten viszont Igaz, Ő maga az Igazság és a vigasztalása is igaz, nincs benne semmi hamisság. Ő nem elkendőzi, nem elhallgatja az igazságot, hanem leleplezi azt és kegyelme szavával Lelke erejével gyógyít, vigasztal, üdvözít.

De hogyan teszi ezt? Gondoljunk Református Egyházunk Hitvallására a Heidelbergi Káté első kérdésére: „Mi életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod?

„Az, hogy mind testestől, mind lelkestől, akár élek, akár halok, nem önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok, aki az ő drága vé-rével minden bűnömért tökéletesen eleget tett, engem a Sátán minden hatalmától megszabadított, és úgy megőriz, hogy az én mennyei Atyám akarata nélkül még csak egy hajszál sem eshetik le a fejemről; sőt inkább mindennek az én üdvösségemre kell szolgálnia; azért engem Szentlelkével biztosít az örök élet felől, és szív szerint hajlandóvá és készsé tesz arra, hogy ezután őneki éljek.”

A Szentírás ill. a Káté tanítása alapján Isten a következőképpen vigasztal:

- Biztosít afelől, hogy az Ő tulajdona vagyok. Nincs nagyobb vigasztalása Lelkemnek annál, mint hogy annak tudatában élhetek és halhatok, hogy

teremtettségemnél és megváltottságomnál fogva az Ő tulajdona vagyok, Hozzá tartozom.

- Bűneimtől és bűneim következményeitől Krisztus, az Ő Fia által megszabadított.
- Krisztus uralma és nem a Sátán hatalma alatt élhetem életemet.
- A Jó Pásztor őriz, vigyáz rám és megőriz az üdvösségre. Mindenütt velem van, és gyöngéd szavaival vigasztal és bátorít.
- Mennyei Atyám mindenről tud, ami velem történik és életem minden eseményét javamra, üdvösségemre fordítja. (Róm 8, 28)
- Bennem, bennünk lakozó Szentlelke garantálja üdvösségünket. Ő kezességet vállal az Övéért! (1 Jn5,12) Isten Krisztusban örök szövetséget szerzett velünk, elkötelezte magát mellettünk, és Krisztus vérével megpecsételte a szövetséget. Ily módon én is el vagyok kötelezve Istennek, mert előbb Ő elkötelezte magát irántam.
- Olyan mennyei Gazdánk van, Aki nemcsak felkínálja az üdvösséget, hanem „hajlandóvá és készé tesz” arra. Vigasztalódásra képessé teszi a lelket. Jézus Krisztus nem csak olyan forrás, Aki felkínálja az Élet vizét, hanem szomjúságot gerjeszt a lelkünkben és meg is keresi, meg is elégíti a szomjazókat. Kegyelme munkája, hogy nem utasítom vissza szeretetét, mert tudom, szükségem van Rá.

A pünkösdi örömmézenet tehát így hangzik: Van valaki, aki kész együtt hordozni velünk a terheinket. Van valaki, aki figyel, szemmel tartja az életünket, akár tudunk róla akár nem, akár ismerjük Őt, akár nem. Amikor szükségesnek látja, odalép mellénk és segít vinni terhünket. Nem szégyenít meg, hogy miért nem bírjuk egyedül azt, amit vinnünk kellene. Egyszerűen mellénk áll és segít. Isten irgalmas Isten! Ő jóváteszi azt, amit mi elrontottunk. Ő olyat ad, amit nem érdemlünk meg. Sőt az ellenkezőjét adja annak, amit érdemlénk, ez a kegyelme! Gondoljunk csak arra, hogy gyerekeinknek mi a vigasztalás a fogorvoshoz menetel előtt. Ha megígérjük, hogy nem fog fájni a beavatkozás, és ha eltűri azt a kis „bolhacsípést”, akkor kap egy plüss macit? Ez az őszinte vigasztalás a gyerekeknek fájdalmai alatt és után? Nem! Az igazi vigasztalás a szülő jelenléte, ölelése, bátorító szavai. Az ajándék csak ráadás! Istennek áldott jelenlétét tapasztaljuk az Ő gyermekeiként a Szent Lélek által.

***SZENT LÉLEK ÁLTAL MEGÁLDOTT PÜNKÖSDI ÜNNEPEKET ÉS LÉLEKKEL TELJES HÉTKÖZNAPOKAT
KÍVÁNOK KEDVES TESTVÉREIMNEK!***